

kelih iz rok in pahnil Rožico z bogoskrunsko roko, da bi omahnila vznak in omedlela.

Ko je padel večer na mesto in se je mrak umaknil temi, je prišel namestnik, kakor je bil obljubil, in je spremil Petra v borno razsvetljeno kapelico. Peter je stopil na nizek oltarček in v širokem, napetem pogledu, ki ga je poslal po kapeli, se mu je oko brž privadilo razločevati zabrisane poteze, ki so se risale v pomanjkljivi svetlobi z večjo ali manjšo razločnostjo. Čisto spredaj je videl nekaj ženskih obrazov, ki so gledali pobožnovneto na oltar in mu s pričakujočimi pogledi kar odpirali ustnice, da bi čim prej zaslišali dolgo pogrešano božjo besedo. Za njimi so se vrstile moške glave, z bradami in golobrade, z brki in brez njih, z nagubanimi in gladkimi obrazi: kakih trideset, je pomislil Peter. In kakor samaodsebe so se mu odprla usta in so govorila:

„Bratje in sestre v Gospodu! Pred malo dnevi me je prijatelj — zdaj že ne več prijatelj — opozoril na katakombe in pripomnil, da bi jih morali tudi mi posnemati. Takrat nisem mislil, da mi bo že čez par dni dodeljeno, videti to misel uresničeno. In glejte, nocoj vas vidim pred sabo lepo število, kakor bi si ga ne bil tukaj nikoli nadejal, vidim vas, kako željno čakate božje besede. Dragi moji, ljubezen do božje besede, do tiste besede, ki si je svet podvrgla in si ga še podvrača . . .“

Beseda se je ustavila, oko je planilo k vratom, ki so se hrupoma odprla in izbruhnili v kapelo kopico svetlih čelad in bliskovitih mečev. V tistem hipu so ugasnile tudi vse tri plamenice, ki so gorele v kapeli, in tema je zagrnila krik in ropot, kletve in zdihovanje, ki se je odbijalo od ozkih sten.

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Sebi.

Pozdravi tujca, ki te sreča sam,
bodi bratovsko dober, kot da si napatil se v božji hram!

A ne pozabi, da imaš obraz:
i Kristu, barabi pokaži na sebe: to sem jaz! —

In ako nekoč umre ti kri v dlaneh,
udano in skromno zakleni se vase: lagati je greh!